

Ζήτω τοῦ Μυριανθούση
 μετὰ τὸ σάλι καὶ τὸ μῦστο.

Ζήτω τοῦ κάθε ψεύτη μας,
 ζήτω τοῦ κάθε κλέφτη μας,
 ζήτω τῆς Ἀστυνομίας,
 τῆς ἀθῆρας καὶ τιμίας.

Ζήτω καὶ τὸ Παλλάδιον
 μαζί μετὰ τὸν Λευκάδιον,
 ζήτω καὶ τὸν εἰσπρακτῶρα
 κολοκοῦρον διαφόρων.

Ζήτω καὶ κάθε σπητικῶν,
 ποῦ παίζει ρόλο Μοναχοῦ,
 καὶ μετὰ χάρι καὶ μετὰ σκέρτσο
 τὸ χαρτί τὸ φέρνει τίρτσο.

Ζήτω κι' ἡ σῆψις ψοφημῶν,
 ποῦ γιὰ τῆς μύταις τῶν Ρωμηῶν
 εἶναι μόνος καὶ κολόνια,
 φθίνει ποῦχουε σαλόνια.

Ζήτω τῆς τόσης Ξέρας μας,
 τῆς βρώμας καὶ τῆς λείρας μας,
 ζήτω καὶ τῶν ὑπονόμων
 καὶ τῶν βούρκων καὶ τῶν δρόμων.

Ζήτω νερὰ Στυμφαλιῶν
 καὶ σπέρτα τῶν Ἀσφαλειῶν,
 καὶ ζυλένια καὶ κερίνια,
 ποῦ μᾶς τσουρουφλοῦν τὰ γέινεια.

Ζήτω καὶ κοίται Κυριστῶν
 καὶ πλημμυροῦντων Ἰλισσῶν,
 ὅπου πνίγουν Τουρκομάχους
 σὰν κοζόντας βατράχους.

Ζήτω στρατῶν ὀργανισμοὶ
 καὶ νικητῶν προβιθασμοὶ,
 ζήτω καθὲς Σακεράκια,
 ποῦχει τὰ γαλόνια πλάκια.

Ζήτω καὶ τῶν βροκάδων μας
 καὶ τῶν φρουτανελῶδων μας,
 ζήτω μὴ καὶ τῆς μαγκούρας,
 τῆς μαχαίρας, τῆς κουμπούρας.

Ζήτω καθένας λιγερός,
 ζήτω κι' ὁ κλέφτικος χορὸς,
 ἡ ρετσίνα, τὸ γκουσβίτσι,
 τὸ σφακτὸ, τὸ κοκορέτσι.

Ἦλθον καὶ τὰ πλεοῦμενα,
 ποῦ ὅσα καλὰ καθούμενα
 θαλασσομαχούσαν μήνες
 κι' ἔξεβάψαν ἢ κερνίνας.

Καὶ πῶς καλοπεράσεται;
 μὴν τόχη κι' ἔξεράσεται,

κι' ἡ καμπίνιας κι' ἡ κοκίτας
 ἔτριξαν ἀπὸ ρουκίταις;

Στιγμὴ δὲν ἤσυχάσαμε
 καὶ κακοστομαχίσαμε
 μετὰ φαγιὰ, μετὰ τρακίμιντα,
 καὶ μετὰ τόσα κοπιμίντα.

Κι' ἐμεῖς σὰς λαχταρούσαμε
 κι' εἴω σὰς καρτερούσαμε,
 γιγλὸ γιγλὸ πηγαίναμε
 κι' ἐτρόγαμε κι' ἐβγαίναμε.

Ζήτω τὰ καλαντάρια μας,
 ζήτω καὶ τὰ ποδάρια μας,
 ποῦ σαλλάρουν ὄλους κάλους,
 ὅστους πολέμους καὶ ὅστους μπάλους.

Ζήτω κι' ἡ φτήνια τοῦ ψωμιοῦ,
 κι' ὁ Περικλέτης τοῦ «Ρωμηοῦ»,
 ζήτω καθὲς μας παλράτος
 μεγχιθάνης καὶ καπάτος.

Μὰ ζήτω καὶ τοῦ Φασουλῆ,
 ποῦ τρέφει κατασὰρ μαλλί,
 ζήτω τοῦ τοῦ παπαρόλα
 μετὰ τὴν ψεύτικη μασίλα.

Ζήτω καὶ τὰλλα πνεύματα
 κι' ὅλα τὰ πολιτεύματα,
 ζήτω καὶ τοῦ κάθε θρόνου...
 καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

Πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν τῶν ἔξω καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ Σάββατον τὸ προσεχὲς μετὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ
 ἀντὶ τοῦ φύλλου τοῦ «Ρωμηοῦ» θὰ βγάλω καλαντάρια,
 ποῦ προφητεύει τί καὶ τί θὰ γίνῃ ὅστων νουσιᾶ,
 κι' ὁ περιώνυμος ὁ Φάλλμπ θὰ στείλῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ Λουβρο τὸ περίφημο, τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
 ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν ἔβρισκεται μετὰ ὅσας Ἀθήνας ἄλλο.
 Νέα προσθήκη κι' ἔκτασις τμημάτων εὐρυχώρων
 καὶ πλοῦτος ἀφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
 ὅπου δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλῆπεις,
 κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γαμάτης κι' ἀδειας τσίπης.
 Ὁ μάγος Κανελλόπουλος ὅσα λούσα τὰ περίσσια
 κι' αὐτὸ τὸ Λουβρο ἔπαρε, ποῦ λάμπει ὅσα Πάρισι.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
 συλλογῇ πολυτελεῆς
 νέων Μυθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιρῆ
 τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου, τῆς «Κορίνης» ὀηλοῦσι.
 Τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάδα μὴ δεκάρα καθὲς φύλλον
 κι' ἔστωσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλατίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριανταεπτά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.